

Nr 356.

Av herr **Lundqvist m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om rätt till fiske, m. m.

Det i Kungl. Maj:ts proposition nr 60 framlagda förslaget till lag om rätt till fiske har inom kust- och skärgårdsbefolkningen och särskilt bland yrkesfiskarena inom Stockholms län väckt oro och besvikelse. Det torde icke heller kunna förnekas, att, såsom bestämmelserna i vissa paragrafer utformats i det nya lagförslaget, detta skulle, därest det bleve antaget i oförändrat skick, komma att innebära ett intrång i skärgårds- och fiskarbefolkningens intressen och hittillsvarande rättigheter.

Vi äro väl medvetna om att intressen här stå mot intressen och att skäl även kunna anföras för att bereda ökade möjligheter till sportfiske särskilt för storstadens söndags- och semesterfirare. I den mån en sådan ökad förmån skulle komma att ytterligare försämra de blygsamma levnadsförhållanden, under vilka stora delar av denna skärgårdsbefolkning f. n. dra sig fram, så måste emellertid enligt vårt förmenande de förra intressena stå tillbaka för de senare. Det synes oss angeläget, att det allmänna icke vidtar åtgärder, som ofördelaktigt påverka den bofasta skärgårdsbefolkningens uppehälle och därmed än mer öka skärgårdens avfolkning.

Såsom i propositionen omnämnes (s. 22), ha redan i tidigare avgivna yttranden såväl från ortbefolkningens sida som av länsstyrelsen och hushållningssällskapet uttalats betänkligheter emot att den bofasta befolkningens hittillsvarande rättigheter beskäras i den utsträckning, som skulle komma att bli fallet enligt det framlagda förslaget.

Från fiskevårdshåll ha vidare särskilt påtalats riskerna med hänsyn till fiskevården, för den händelse det nya lagförslaget oförändrat genomföres. Visserligen skulle fritidsfiskarena erhålla större möjligheter till fiske, men fiskevården skulle bli allvarligt lidande därigenom att medlemmarna i fiskevårdsföreningar skulle överge dessa.

Det är särskilt mot §§ 7, 14 och 18 i det framlagda förslaget som invändningar riktats.

Vad angår § 7 har sålunda, sedan propositionen framlagts, från såväl Stockholms läns fiskevårdsförbund som från länets fiskarförbund framhållits angelägenheten av att den rätt till fiske efter strömming m. m., som

det här gäller, begränsas att avse endast den bofasta kust- och skärgårdsbefolkning, som bedriver yrkesmässigt strömmingsfiske.

Gentemot bestämmelserna i lagförslagets § 14 har från samma håll framhållits *dels* att bestämmelserna äro oklara och därför med all sannolikhet komma att ge anledning till en mångfald tolkningstvister och andra slitningar, *dels ock* att här — med föreslagen lydelse — skulle komma att öppnas rätt för varje svensk medborgare att inom enskilt vatten bedriva fiske även efter fjällfisk, vilket åter måste innebära allvarligt avbräck för yrkesfiskarena och dessutom även starkt hota gäddbeståndet inom skärgården. Länets fiskarförbund har, under samarbete med länets hushållnings-sällskap, i femton års tid genom inköp och utsättning av miljontals gäddyngel årligen ivrigt försökt hejda decimeringen av särskilt gäddbeståndet i skärgården. Allt detta arbete hotade nu att spolieras.

Här omhandlad rätt har därför av förutnämnda befolkning ansetts böra begränsas att gälla endast bofast kust- och skärgårdsbefolkning. Vidare har framhållits vikten av *dels* att den i lagförslaget angivna minimistorleken av öar och holmar — minst etthundra meters längd — utgår, *dels* att ordet »långrev» utbytes mot »torskrev» just av hänsyn till den fara för gäddbeståndet, varmed man eljest måste räkna.

Beträffande slutligen § 18 har särskilt framhållits, att, i enlighet med vad fiskerättskommittén och de flesta remissinstanserna förordat, fritt fiske med rörliga redskap icke bör medgivas i Mälaren. Samtliga fiskeorganisationer liksom även fiskerinämnden i Stockholms län motsätta sig på denna punkt lagförslaget, som ansetts innebära nackdelar för alla kategorier fiskande. Det framhålles från dessa håll, att möjligheter redan nu finnas för städernas innevånare till fiske under ordnade former. Ett friområde skulle endast innebära, att möjligheterna till fiskevård och fiske-tillsyn spolierades och att amatörfiskarens intresse av att bidra till en förbättring av fiskbeståndet upphörde. Ett frigivande av vattnen skulle vidare uppamma tjuvfiske.

Det lär icke kunna förnekas, att det framlagda lagförslaget i här ovan berörda stycken skulle för i orten bofasta fiskevattnensägare och yrkesfiskare innebära ett kännbart intrång, som icke torde kunna helt kompenseras med pengar. Fisket i havsbandet betyder långt mera för befolkningen där än man i allmänhet föreställer sig.

På grund av vad sålunda anförts och i anslutning till de allmänna synpunkter, som vi, enligt vad redan inledningsvis uttalats, anse böra vara avgörande för ställningstagandet till här ifrågakvarande problemkomplex, få vi hemställa,

att riksdagen vid behandlingen av propositionen nr 60 ville ägna särskild uppmärksamhet åt och i görlig mån beakta de

synpunkter och förslag, som här ovan framförts beträffande lagförslagets §§ 7, 14 och 18.

Stockholm den 21 februari 1950.

R. Lundqvist.

L. Franzon.

F. Thun.

Albert Forslund.

Gunnar Lodenius.

Nr 357.

Av herr **Lundqvist m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om gräns mot allmänt vattenområde, m. m.*

I anslutning till den motion vi väckt om vissa ändringar i det i Kungl. Maj:ts proposition nr 60 framlagda lagförslaget få vi under åberopande av i förutnämnda motion anförd motivering föreslå,

att riksdagen även ville besluta vidtaga de ändringar i det i propositionen nr 59 framlagda förslaget till lag om gräns mot allmänt vattenområde, § 2, vilka eventuellt kunna bli erforderliga.

Stockholm den 21 februari 1950.

R. Lundqvist.

L. Franzon.

F. Thun.

Gunnar Lodenius.

Nr 358.

Av herr **Spetz**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om rätt till fiske, m. m.*

(Lika lydande med motion i Andra kammaren nr 444.)

Stockholm den 21 februari 1950.

Gunnar Spetz.